

Eva Andreas

Tunadalskyrkan, 200607

2 Mos 3:1-15 "Mose kallas till tjänst för Herren"

Han hade ett bra och välordnat liv, hustru och barn, en fast anställning hos sin svärfar, han visste vad han hade, om än det kanske var lite långtråkigt att bara gå omkring i öknen med svärfaderns får. Men samtidigt kunde han inte slappna av helt, han var tvungen att se till att djuren hade bra bete, tillgång till vatten, beskyddades från rovdjuren och inte fick för mycket ohyra i sina pälsar. Han hade lärt sig öknen genom åren och visste vart han skulle föra sin hjord för att de skulle ha det så bra som möjligt.

Men den här dagen hände något utöver det vanliga, som kullkastade hans vardag, som förde honom in i helt nya omständigheter, som han aldrig hade kunnat tänka sig. Mitt ute i öknen fick han se en brinnande buske, men det märkliga var att den inte brann upp och förkolnades, utan bara brann. Han var tvungen att se efter vad det var, och när han kom närmare började någon prata ur busken, någon som till och med nämnde honom vid namn. Vad var det som hände? Skulle han fly eller stanna kvar?? Mose, Mose. Och inte nog med att han var kallad vid namn, han fick veta att det var en helig plats och att han skulle ta av sig sina sandaler. Då gick det ju ännu mindre att springa därifrån. Barfota i öknens hetta och steniga sand var ingen bra kombination. Så han gjorde som rösten sa och närmade sig busken.

Man kan bara ana alla känslor som snurrade runt inom honom; nyfikenhet, bävan, nervositet, förskräckelse men säkert också en del förväntan på vad som väntade.

Mose var född hebré, räddad från döden som spädbarn när kungen ville döda alla nyfödda pojkar, upphittad i en korg i floden Nilen av en av de egyptiska prinsessorna, fick sin egen mamma som amma och uppfostrades av henne de tidigaste åren, blev sedan adopterad och uppväxt vid det kungliga hovet. En dag i vuxen ålder hamnade han i bråk och slog ihjäl en egyptier och tvingades fly och hamnade ute i öknen hos prästen i Midjan och blev kvar där fram till den dag han mötte den brinnande busken. Eftersom han var uppfostrad som hebré, visste han om Abraham, Isak och Jakob, hur de blev stamfäder

till Israels folk, hur Gud slöt flera förbund med Abraham och lovade honom att hans släkt skulle bli så talrik som stjärnorna på himmelen trots att han då var barnlös, men "han trodde och det räknades honom till rättfärdighet". Han fick på gamla dagar mirakulöst sonen Isak och denne i sin tur fick tolv söner däribland Jakob. Och de hade en levande tro på Gud.

Sedan hade omständigheter lett folket till Egypten där de hade blivit kvar och haft höga tjänster och stått i gunst hos kungen, men eftersom åren gick bleknade deras insatser och den kung som regerade när Moses levde hade glömt bort allt det goda israeliterna hade gjort, så nu var de bara slavar, och fick slita riktigt hårt, eftersom kungen var rädd att de skulle ta över makten och starta krig, eftersom de var så många. Folket knotade och klagade till sin Gud, som kallades Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, och bad om att bli befriade från denna tunga börda. De ville hem till sitt eget land, Kanaan igen.

Och nu kom svaret på deras böner! Mitt ute i öknen fick en flykting, som inte ville återvända till dem han flytt ifrån en utmaning och en befallning från den Gud som så många gånger använt naturfenomen för att komma till tals med människor: Jag har sett hur mitt folk plågas i Egypten. Jag har hört deras klagorop över sina slavdrivare- ja, jag vet vad de får lida. Därför har jag stigit ner för att befria dem från egypterna och föra dem hem.

Så gå nu, jag sänder dig till Faraos och du skall föra mitt folk, ut ur Egypten.

Var han förvånad och nervös innan, blev det säkerligen ännu värre nu, hur skulle en sådan som han kunna göra det? Han hade vant sig vid sin lugna tillvaro, lagt sin uppfostran som prins bakom sig och ville inte lämna det han hade omkring sig. Hur skulle jag kunna göra det, blir svaret?

Och då säger Gud till honom: Jag skall vara med dig, och detta är tecknet som skall visa att det är jag som har sänt dig. När du har fört folket ut ur Egypten skall ni hålla gudstjänst på detta berg.

Vilken långtidsframförhållning. Tecknet visade sig inte på en gång utan först när de kom tillbaka till Horebs berg, det kom att handla mycket om tro och tillit, att tro att Gud skulle vara med trots att det

väntade mycket nöd och elände den närmaste tiden. Men de kom så småningom tillbaka till berget och kunde fira gudstjänst. Gud visade sig trofast, fast vägen dit var allt annat än rak.

Har du och jag någon gång sagt: Hur skulle jag? Inte kan jag, det kan han eller hon bättre. Det kan handla om väldigt olika saker, att vittna om sin tro, att ta kontakt med någon annan, att göra det eller det därför att det finns ett behov. Och där man ibland kan känna ett inre tvingande måste, men ändå sätter upp en massa ursäkter för att inte behöva göra det, därför att det är så mycket enklare att inte göra det. Men där det också ibland kan visa sig, att om jag hade gjort det skulle det ha blivit bra, eller att när jag till slut gör det så var det inte alls så farligt som jag trodde att det skulle vara.

Hur skulle jag? Jo, därför att vi också har fått samma löfte som Mose fick: jag skall vara med dig. Jag vill hjälpa dig, jag vill ge dig all kraft och styrka du behöver, jag vill ge dig mod och jag vill använda dina livserfarenheter för att hjälpa någon annan. För ibland är det just våra erfarenheter som är så viktiga, för det innebär att vi kan förstå någon annan, eller att någon kan identifiera sig med oss och det är lättare att prata, att stötta varandra. Och tänk att få göra det tillsammans med Gud som utrustar och ger oss allt vi behöver. Han har lovat att vara med oss när vi ska säga något, han har lovat oss sin helige ande som ska leda oss, som ska fördjupa vår tro, han har lovat oss andens gåvor till hjälp och nytta för varandra, han har lovat att andens frukter ska växa fram och hjälpa oss i kontakten med varandra.

Gud visste att Mose tidigare erfarenheter gjorde honom väl lämpad att ha kontakten med kungen och förhandla med honom, eftersom han visste hur allt fungerade vid hovet, och han hade ju också kontakten med Gud levande, en oslagbar kombination. Men Mose tvekade ändå, hur skall han kunna, han vågade ju inte prata inför folk, men så får han ett löfte av Gud: din bror Aron som är på väg till dig just nu, ska få vara din talesman. Jag kommer att tala med dig, och du förmedlar mina ord till Aron och han är den som får föra ordet inför både dina landsmän och egyptiske kungen, och jag vill också använda den stav du har i handen till att göra under inför folket. Jag är med dig.

Mose hade varit ifrån sitt folk i många år. Han var ungefär 80 år när han fick sitt möte med Gud vid den brinnande busken och hade varit ungefär 40 när han flydde från Egypten, så han frågade Gud: Vad är ditt namn, de måste ju förstå att det är du som talar genom mig? Gud sade: jag är den jag är. Säg dem att han som heter "Jag är" har sänt dig till dem. Säg israeliterna att Herren, deras faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud har sänt dig till dem.

Den Gud som heter Jag är, har sänt dig. Jag är – den som finns utan början och slut, som ständigt är närvarande som är Jag är också idag.

När Jesus kom använde han just orden "Jag är" vilket naturligtvis ställde till det för honom gentemot de som visste hur det skulle vara, det var ju bara Gud som fick använda det namnet- det ger oss idag en bild av vem han är och vad han gör. Han som är vill visa sig för oss och ge en djupare förståelse av vem han är:

Jag är livets bröd, Joh 6:35

Jag är världens ljus, Joh 8:12

Jag är dörren, Joh 10:9

Jag är den gode herden, Joh 10:11

Jag är uppståndelsen och livet, Joh 11:25, 26

Jag är vägen, sanningen och livet, Joh 14:6

Jag är vinträdet, Joh 15:5

Vilken möjlighet för oss att tränga in i de här begreppen och få se honom i varje "Jag-är" ord. Han kom för vår skull, och vi får ha det med oss när vi går ut i vår vardag och möter varandra.

För jag tror att Gud också idag hör människornas rop på hjälp, precis som han gjorde för så många år sedan när Mose levde, han ser vem som är lämplig att kunna stötta och hjälpa, och kan sammankoppla oss med varandra på ett sätt som vi inte själva kan göra. Han vill möta dig och mig om inte i en brinnande buske, så på det sätt vi kan ta emot. Jag är övertygad om att vi alla skulle kunna berätta om hur Gud har mött oss och vi skulle få en mångfald av exempel. Och i mötet med honom sker något, som ibland kan uppfattas som att vi står på helig mark och ger oss upplevelser som vi inte kan dela med någon annan, ibland genom att han sänder oss ut på olika sätt, ibland genom att mitt i vardagen plötsligt märka: Oj, vad hände nu?

Vi har hela senaste året läst apostlagärningarna och fascinerats av lärjungarnas frimodighet trots att det inte gick raka vägen alla gånger. När motstånd mötte så bad de om ännu mer frimodighet. De kunde göra det därför att de hade en tro som bar igenom allt, en tro på den levande Guden, som ÄR och därför kan stötta och hjälpa. Han är densamme i dag som han var då, och han vill leda också när det inte går så lätt som vi har tänkt oss.

Om Mose hade stått med facit i hand när han mötte Gud i den brinnande busken hade han kanske inte antagit Guds utmaning och kallelse för det väntade mycket som var svårt att förklara och en hel del ifrågasättande. Men istället fick han möta varje dag i sällskap med Herren själv och hela tiden föras framåt av honom, mitt i allt som skedde.

Och genom att han sade ja till Guds kallelse, så firas än idag minnet av uttåget ur Egypten.

Vi skulle ibland önska att vi hade facit i hand, men ingen av oss har det, och kanske är det tur, för vi skulle nog inte orka med att veta hur det ser ut om si eller så lång tid, men tänk vilken förmån och möjlighet att få ta "blott en dag ett ögonblick i sänder" och göra det tillsammans med honom som ÄR, tillsammans med honom som säger: Jag älskar dig, du är dyrbar i mina ögon, jag vill använda dig i min tjänst.

AMEN